



Роман ШЕСТОПАЛОВ

прокурор відділу нагляду за додержанням законів
органами, які ведуть боротьбу з організованою
злочинністю Прокуратури Дніпропетровської області,
кандидат юридичних наук
rams2000@ukr.net

УДК 347.963(477)

ПРАВОВА РЕГЛАМЕНТАЦІЯ ПРАВОНАХИСНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ ПОЗА МЕЖАМИ КРИМІНАЛЬНОГО СУДОЧИНСТВА

Питання правової регламентації прокурорської діяльності постійно перебуває в центрі уваги вчених, практиків та політиків. Нині удосконалення сучасної правової бази прокурорської діяльності здійснюється в контексті плану заходів з імплементації Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом (2014 рік), внесення змін до Конституції України (2016 рік), впровадження Закону України «Про прокуратуру» (2014 рік), що вимагає концептуально нових наукових поглядів стосовно здійснення прокуратурою правозахисної діяльності поза межами кримінального судочинства.

Питанням нормативного забезпечення прокурорської діяльності присвячено низку праць вітчизняних учених, зокрема таких, як Є.М. Блажівський, М.В. Косюта, О.М. Литвак, Н.О. Рибалка, М.В. Руденко, Г.П. Серета, В.В. Сухонос, М.К. Якимчук. Утім, зазначені роботи виконані переважно в загальному контексті наукового диспуту щодо реформування органів прокуратури України. Тому вагомій й актуальній напрацювання науковців та вчених-практиків не заперечують потребу дослідження широкого кола питань з обраної тематики та залишаються поза

межами систематизованих теоретико-прикладних досліджень.

Метою цієї статті є з'ясування особливостей правової регламентації правозахисної діяльності прокуратури України саме поза межами кримінального судочинства, проведення системного аналізу її нормативно-правової бази шляхом надання власних пропозицій класифікації її джерел за рівнями.

Правову регламентацію правозахисної діяльності прокуратури України поза межами кримінального судочинства слід розглядати як встановлений нормами права спосіб організації та діяльності органів прокуратури України із захисту інтересів суспільства та держави. Це правові основи вказаного виду діяльності, юридичні гарантії, які закріплені в нормативно-правових актах, обумовлених предметом та об'єктом правового регулювання.

Наразі в системі юридичних актів, що становлять нормативно-правову базу діяльності органів прокуратури, відсутній єдиний уніфікований акт, який би повністю регламентував повноваження прокурорів, організацію та порядок реалізації ними правозахисту поза межами кримінального судочинства.

З метою комплексного наукового аналізу сучасної нормативно-правової бази правозахисної діяльності прокуратури України поза межами кримінального судочинства пропонуємо її джерела диференціювати за окремими рівнями.

До *першого рівня* слід віднести *міжнародні документи* (курсив мій. – Р.Ш.), які, в свою чергу, можна поділити на дві групи.

Першу групу становлять акти, які на міжнародному рівні безпосередньо регулюють певні сфери суспільних відносин (трудові, захист прав неповнолітніх та ін.), що потребують прокурорського втручання та визначають порядок діяльності прокурорів. Ці документи першої групи можемо класифікувати на:

а) акти, що визначають порядок діяльності органів прокуратури в тій чи іншій сфері суспільних відносин, форми співробітництва між органами прокуратури різних держав, зміст і способи взаємодії прокуратури з органами влади та управління;

б) акти, що регулюють конкретні сфери суспільних відносин. До них можемо віднести міжнародні акти з різних галузей права, які регулюють діяльність державних та інших установ, що є об'єктом правозахисної діяльності прокурора, а законність діяльності яких – предметом.

Другу групу становлять міжнародні акти, що впливають на законопроектну роботу вітчизняного законодавця з питань організації та функціональної діяльності органів прокуратури України (*Рекомендації та Резолюції Парламентської асамблеї (ПАРЄ) і Комітету міністрів (КМРС) Ради Європи, Висновки Консультативної ради європейських прокурорів, Конференцій Генеральних прокурорів країн Європи, Венеціанської комісії «За демократію через право»*), які є опосередкованою джерельною базою, що визначає межі правозахисної діяльності прокуратури шляхом надання українському законодавцю рекомендацій у формі позицій європейських інституцій щодо шляхів розбудови вітчизняного законодавства про прокуратуру, виступають правовим орієнтиром побудови нової сучасної моделі прокуратури.

Тривалий час ПАРЄ шляхом «нагадування» Україні про взяті нею зобов'язання при вступі до Ради Європи намагалася довести, що наглядова функція за додержанням і застосуванням законів суперечить європейським стандартам, тим самим має повноваження, що значно перевищують необхідні в демократичній державі (Резолюції № 1179 (1999 рік), № 1244 (2001 рік), № 1262 (2001 рік), № 1466 (2005 рік), № 1755 (2010 рік) та Рекомендації № 1395 (1999 рік), № 513 (2001 рік) тощо).

Згідно з пп. «а» п. 6 Рекомендації ПАРЄ № 1604 (2003 року) «Про роль прокуратури в демократичній правовій державі, заснованій на верховенстві закону» Асамблея занепокоєна здійсненням органами прокуратури різних функцій, що не відносяться до сфери кримінального права, а в пп. «с» п. 7 міститься пропозиція заборони того, щоб повноваження і функції прокурорів обмежувались функцією кримінального переслідування, та вирішення загальних задач по захисту інтересів держави крізь призму відправлення кримінального правосуддя [1]. За таких обставин виникають риторичні запитання: невже для вирішення прокуратурою загальних завдань із захисту інтересів держави слід вдаватися до відправлення кримінального правосуддя?! Чому ці питання по захисту державних інтересів не можна вирішити поза його межами (наприклад, в порядку господарського чи адміністративного судочинства, або навіть у позасудовому порядку)?!

У рішеннях офіційних заходів Ради Європи акцентовано увагу на тому, що в європейських державах з огляду на правові та історичні традиції існують різні системи прокуратур, які здійснюють повноваження поза межами кримінального права, передусім щодо захисту прав людини і державних інтересів. Тому держави – члени Ради Європи вправі самостійно визначати свої правові механізми і порядок їх функціонування при дотриманні прав і свобод людини, принципу верховенства права і своїх міжнародних зобов'язань (*висновки Конференцій Генеральних прокурорів країн Європи у містах Братисла-*

ві (2003 рік), Целле (2004 рік), Будапешті (2005 рік), Москві (2006 рік), Санкт-Петербурзі (2008 рік).

Якщо аналізувати деякі документи КМРС, то можна встановити інше, протилежне позиції ПАРЄ бачення ролі прокуратури поза межами кримінального судочинства.

Незважаючи на однозначність висновків, визначених Рекомендацією Парламентської Асамблеї № 1604 (2003 рік) як консультативного органу Ради Європи, Комітет міністрів як її керівний орган у *Відповіді на цю Рекомендацію* звернув увагу на *неоднаковості* моделей прокуратур в різних країнах, що пов'язано з національними правовими традиціями й відмінностями в організації систем кримінального правосуддя, зазначивши, що «не вважає можливим схвалити такі ідеї Асамблеї стосовно прокуратури як універсальне визнання принципу дискреційності кримінального переслідування чи обмеження ролі прокуратури рамками системи кримінального правосуддя. Більше того, Комітет міністрів не бачить підстав забороняти прокурорам виконувати інші функції, що виходять за межі кримінального правосуддя» [2, с. 65]. Із цього документа вбачається, що Рада Європи не вимагає обмеження діяльності прокуратури лише функцією кримінального переслідування. Отже, правозахисна спрямованість діяльності цього органу поза межами кримінальної юстиції має бути збережена.

Вже у *Рекомендації Комітету міністрів Ради Європи № 11 (2012 року) «Щодо ролі прокурорів поза системою кримінального правосуддя»* зазначено про усвідомлення ним того, що в багатьох державах-членах відповідно до їхніх правових традицій прокурори відіграють важливу роль поза системою кримінального правосуддя, і ця роль істотно відрізняється у національних правових системах: в різних правових системах вона може включати представлення загальних або публічних інтересів, надання юридичної допомоги приватним особам у захисті прав і основних свобод, представлення інтересів у судах, здійснення нагляду за державними органами

та іншими юридичними організаціями та консультативної функції в судах, і що характер цієї ролі може відрізнятися стосовно публічного та приватного права. При цьому до завдань прокурорів належить представлення суспільних чи публічних інтересів, захист прав і свобод людини та підтримання верховенства закону [3, с. 128–130].

Консультативна рада Європейських прокурорів як дорадчий орган Комітету міністрів Ради Європи систематично збирає інформацію з питань функціонування прокуратури в європейських державах. За результатами обміну досвідом між європейськими прокурорами узагальнює свої рішення у формі висновків щодо суспільної значимості прокуратури в умовах сучасного державотворення, які також мають враховуватись прихильниками і противниками здійснення прокуратурою правозахисних повноважень поза межами кримінального судочинства. Зокрема, у *Висновку № 3 (2008 рік) «Роль Служб обвинувачення поза сферою кримінального права»* зазначено, що «діяльність прокурорських служб за межами кримінального права визначається насамперед потребою суспільства у належному захисті прав людини та державних інтересів. Не існує загальних міжнародних правових норм і правил стосовно завдань, функцій та організації прокурорської служби за межами кримінального права. Водночас в усіх правових системах прокурорська служба відіграє важливу роль у захисті прав людини, забезпеченні законності та верховенства права, зміцненні громадянського суспільства [4, с. 118–119].

На підставі викладеного спостерігаємо неузгодженість документів, прийнятих ПАРЄ та КМРС з його консультативними органами щодо ролі та значення прокуратури поза межами кримінального судочинства, неоднозначне бачення її функціонального призначення у різних національних правових системах держав – учасниць Ради Європи. Як нами вже зазначалось раніше, вважаємо, що основною причиною таких розбіжностей є політична складова організації роботи

Ради Європи, а саме – персональний склад тих органів, що ухвалювали зазначені міжнародні документи. Так, Комітет міністрів є керівним органом Ради Європи, який складається з міністрів закордонних справ держав-учасниць, а Парламентська асамблея – це консультативний орган, який складається з представників парламентів усіх держав-членів. При цьому національна делегація зобов'язана включати представників усіх політичних партій, представлених у парламенті. Отже, можемо припустити залежність прийнятих ПАРЄ рішень від політичних уподобань представників парламенту певної держави-учасниці щодо бачення місця прокуратури в системі державних органів, політичних міркувань стосовно її ролі щодо забезпечення прав і свобод громадян, у тому числі поза межами кримінального судочинства.

Впливовість *Висновків Венеціанської комісії (Європейської комісії «За демократію через право»)* на розвиток законодавства про прокуратуру обумовлена, по-перше, статусом Комісії – консультативний (дорадчий) орган Ради Європи; по-друге, українська держава систематично отримувала правову допомогу Комісії в контексті реформування прокуратури, зокрема шляхом критики виконання нею правозахисної діяльності поза межами кримінального судочинства у вигляді функції нагляду за додержанням і застосуванням законів.

Вважаємо, що вказані міжнародні документи є опосередкованою джерельною базою, надають українському законодавцю рекомендації у формі позиції європейських інституцій щодо формування вітчизняного законодавства з питань організації та діяльності органів прокуратури.

Вітчизняні нормативно-правові акти становлять другий рівень документів правової регламентації правозахисної діяльності прокуратури. Ними є Конституція України, Закон України «Про прокуратуру», інші галузеві закони та підзаконні нормативно-правові акти.

Звернімо увагу, що Конституція та закони України є не лише юридичним параметром, на додержання якого спрямована

правозахисна діяльність прокурора, а й безпосередньо правовою основою, що регулює таку діяльність та визначає волю законодавця у необхідності правової регламентації доцільності прокурорського втручання в ту чи іншу сферу суспільних відносин з метою реального захисту та поновлення прав їх учасників. Основний Закон держави визначає конституційні засади прокурорської діяльності, виступає головним джерелом здійснення прокурами правозахисту.

Закон України від 14 жовтня 2014 року «Про прокуратуру» є базовим законом, що визначає організаційно-правові та функціональні підстави здійснення органами прокуратури своєї діяльності, в тому числі й правозахисної поза межами кримінального судочинства.

Інші галузеві закони України визначають правові підстави та базові основи необхідності здійснення прокуратурою правозахисної діяльності в різних сферах суспільних відносин, залежно від специфіки яких вони (закони) виступають джерельною базою для здійснення прокурором правозахисної діяльності поза межами кримінального судочинства з урахуванням особливостей такої сфери. Крім того, численні закони України про внесення змін до деяких законодавчих актів являють собою окрему категорію джерел правового забезпечення правозахисної діяльності прокуратури, оскільки сприяють оновленню як Основного Закону держави, так і галузевого Закону України «Про прокуратуру», а також інших суміжних законів, взаємозв'язок із якими є необхідною умовою здійснення прокурорами своїх конституційних функцій. Наприклад, згідно із Законом України від 22 травня 2015 року «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо сплати судового збору» [5] прокурорів вилучено з переліку суб'єктів, які звільняються від сплати судового збору за подання позову до суду в інтересах окремих громадян або держави, що фактично паралізувало виконання ними конституційної функції представництва. Водночас у Законі України від 2 червня 2016 року «Про внесення змін до Конститу-

ції України (щодо правосуддя)», на наш погляд, у порушення вимог ст. 22 Конституції України, виключено громадян з переліку суб'єктів, в інтересах яких прокурор вправі реалізовувати представницькі повноваження з метою захисту їхніх прав [6].

Третім рівнем правової регламентації цього виду прокурорського правозахисту доречно визначити *судову практику*, яку становлять: 1) практика Європейського суду з прав людини (ЄСПЛ); 2) вітчизняна судова практика. Її можна віднести до цього рівня за умов, якщо судовий прецедент: офіційно опублікований; являє собою рішення суду в конкретній справі; рішення суду є таким, що вступило в законну силу; при наданні оцінки певної ситуації про наявність порушень прав громадян або суспільних чи державних інтересів судові рішення містить правову позицію, яка є обов'язковою для виконання. Крім того, згідно зі ст.ст. 2, 17 Закону України від 23 лютого 2006 року «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» рішення (ЄСПЛ) є обов'язковим для виконання Україною, а суди застосовують при розгляді справ Конвенцію та практику Суду як джерело права [7].

Таким чином, ратифікувавши Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод (1950 року), Україна визнала юрисдикцію ЄСПЛ з метою створення в схожих правоположеннях однорідної судової практики, узгодженої з європейською правовою системою, тим самим створивши передумови для зменшення числа заяв до ЄСПЛ проти України та упередження порушень прав людини в національному механізмі судового захисту.

На наш погляд, зазначений підхід може сприяти впровадженню принципу верховенства права у діяльність органів судової влади, оскільки у рішеннях ЄСПЛ часто містяться положення, за допомогою яких прокурору під час здійснення правозахисної діяльності поза межами кримінального судочинства можна обрати оптимальний шлях застосування національного законодавства з огляду на міжнародні стандарти захисту прав людини, а не лише на його формальні приписи у

вітчизняному законодавстві. Це питання є особливо актуальним для практики прокурорського правозастосування, зважаючи на сучасні орієнтири функціональної діяльності прокуратури України поза межами кримінального судочинства – остаточне рішення має прийматись судом.

Крім того, сама практика ЄСПЛ передбачає можливість заявника самостійно обирати декілька правових механізмів захисту, а також припускає можливість здійснення прокурором правозахисної діяльності поза межами кримінального судочинства (справи «Вермюлен проти Бельгії» (1996 рік), «Брумареску проти Румунії» (1999 рік), «Кресс проти Франції» (2001 рік), «Асіто проти Молдови» (2005 рік), «Станкевич проти Польщі» (2008 рік), «Павлик проти Словаччини» (2006 рік), «Корольов проти Росії» (2010 рік), «Менчинська проти Росії» (2010 рік), «Молдован Костика та інші проти Румунії» (2011 рік).

Вітчизняна судова практика як елемент нормативно-правового забезпечення правозахисної діяльності прокуратури складається з: а) рішень Конституційного Суду України щодо офіційного тлумачення відповідності законодавства про прокуратуру вимогам Конституції України; б) вітчизняної систематизованої судової практики (пленими, аналізи, узагальнення тощо); в) рішень загальних та спеціалізованих судів у конкретних справах.

Ця практика як елемент прокурорського правозахисту поза межами кримінального судочинства може знаходити свій прояв і в окремих судових рішеннях, які можуть бути взірцем для інших суддів та прокурорів при розгляді та вирішенні справ аналогічної категорії, а також у пленумах Верховного Суду України та Вищих спеціалізованих судів України, аналізах і узагальненнях судових органів з конкретного напрямку суспільних відносин, на які поширюється вплив прокурорського правозахисту. Отже, вона фактично здатна виконувати роль прецедентів, що зробить неможливим появу інколи діаметрально протилежних рішень у схожих справах.

До *четвертого рівня* правової регламентації правозахисної діяльності прокурату-

ри України поза межами кримінального судочинства належать *локальні правові акти Генеральної прокуратури України та підпорядкованих прокуратур, зокрема накази, положення, інструкції, інші організаційно-розпорядчі та рекомендаційні документи Генерального прокурора України і прокурорів регіонального рівня*, що є відомчою джерельною базою здійснення прокурором правозахисної діяльності на тому чи іншому напрямі або протягом конкретно визначеного проміжку часу. Ці акти видаються на підставі Конституції та законів України, конкретизують і роз'яснюють порядок їх застосування, регламентують функціонально-межові параметри здійснення прокурорами правозахисної діяльності, деталізують підстави і способи її здійснення, визначають її тактику і методику.

Рішення, прийняті на спільних засіданнях координаційних нарад, створених міжвідомчих робочих груп, а також під час здійснення планових заходів прокуратур відповідного рівня теж слід віднести до елементів цього рівня правової регламентації, оскільки вони є результатом здійснення органами прокуратури своєї функціональної діяльності, присвячені розгляду найбільш важливих питань додержання законності, стану правопорядку, визначають пріоритетні напрями роботи, а також виступають приводами та підставами для здійснення прокурорами правозахисної діяльності, ініціюють розгляд найбільш актуальних питань, що потребують прокурорського втручання, містять істотну інформацію про порушення законодавства та є суттєвою обставиною, що впливає на ефективність всіх ланок прокурорської системи.

Але якщо координаційні повноваження прокурора прямо передбачені Законом України «Про прокуратуру», то планові заходи – це «корпоративні» результати роботи прокурорської системи. Як правило, їх реалізація є передумовою для винесення на розгляд нарад та міжвідомчих робочих груп найбільш актуальних питань захисту прав громадян та державних інтересів, що потребують прокурорського втручання.

Протоколи оперативних нарад при Генеральному прокурорі України, його заступниках, прокурорах регіонального рівня та їх заступниках з конкретних питань прокурорської діяльності (стану законності у певній галузі, результатів судово-представницької роботи в конкретних справах тощо) також є необхідними документами забезпечення правозахисної діяльності прокуратури поза межами кримінального судочинства, у яких фіксується інформація про безпосередні результати роботи прокурорів на певних напрямках, надається оцінка її ефективності, визначаються пріоритети, розроблені заходи покращення роботи. Ці документи містять переконливі аргументи доцільності прокурорського втручання в ту чи іншу сферу суспільних відносин з метою реального захисту інтересів держави, а також можуть виступати своєрідним стимулом для реалізації прокурором правозахисних повноважень з огляду на суспільні чи державні потреби.

Методичні рекомендації, інформаційні листи, аналізи, узагальнення, листи-орієнтування, листи-зауваження, листи про позитивний досвід також є додатковим джерелом правового забезпечення прокурорського правозахисту, що визначає, як правило, тактику і методику дій прокурора при реалізації ним повноважень, і спрямовані на підвищення ефективності роботи прокурорів.

Отже, в статті здійснено спробу удосконалення нормативного забезпечення правозахисної діяльності прокуратури України поза межами кримінального судочинства шляхом класифікації рівнів її правової регламентації на: I – міжнародні документи; II – вітчизняні нормативно-правові акти; III – судову практику; IV – локальні акти Генеральної прокуратури України та підпорядкованих прокуратур. Ці документи являють собою окремі елементи правової регламентації правозахисної діяльності прокуратури поза межами кримінального судочинства, що виступають її джерельною базою та об'єднані у найбільш споріднені за логічним змістом та юридичною значимістю правові рівні, диференційовані з урахуванням принципу «конкуренції норм».

Список використаних джерел:

1. Рекомендація Парламентської Асамблеї Ради Європи № 1604 (2003) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.uap.org.ua/ua/actions/point-of-view/recomendation-1604-2003/index.html>
2. *Марочкін І.* Прокуратура України: проблеми становлення й розвитку / І. Марочкін // Юрист України. – 2011. – № 2(15). – С. 62–68.
3. *Паламарчук А.В.* Деятельность прокуратуры России вне уголовно-правовой сферы / Паламарчук А.В., Сеченова Р.Р., Зимин В.П. – М.: Генеральная прокуратура Российской Федерации, 2013. – 138 с.
4. Висновок № 3 (2008) Консультативної ради європейських обвинувачів (CCPE) «Роль Служб обвинувачення поза сферою кримінального права» // Статус органів публічного обвинувачення: міжнародні стандарти, зарубіжне законодавство і пропозиції щодо реформування в Україні (за заг. ред. О.А. Банчука). – К.: Атіка, 2012. – 624 с.
5. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо сплати судового збору: Закон України від 22 травня 2015 року № 484-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/484-19>
6. Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя): Закон України від 2 червня 2016 року № 1401-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1401-19>
7. Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини: Закон України від 23 лютого 2006 року № 3477-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3477-15>



Роман ШЕСТОПАЛОВ

ПРАВОВА РЕГЛАМЕНТАЦІЯ ПРАВОЗАХИСНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ ПОЗА МЕЖАМИ КРИМІНАЛЬНОГО СУДОЧИНСТВА

Досліджено особливості правової регламентації правозахисної діяльності прокуратури України поза межами кримінального судочинства, з'ясовано її специфіку, здійснено системний аналіз її нормативно-правової бази шляхом надання власних пропозицій класифікації її джерел за рівнями, які було деталізовано за групами, що, у свою чергу, додатково диференційовані залежно від типу нормативних актів. Проаналізовано нормативні акти, які становлять окремі елементи правової регламентації правозахисної діяльності прокуратури України поза межами кримінального судочинства та є її джерельною базою.

Ключові слова: прокуратура; правозахисна діяльність поза межами кримінального судочинства; міжнародні документи; вітчизняні нормативно-правові акти; судова практика; локальні правові акти прокуратури України.

**ПРАВОВАЯ РЕГЛАМЕНТАЦИЯ
ПРАВООЩИТНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ
ПРОКУРАТУРЫ УКРАИНЫ ВНЕ ПРЕДЕЛОВ
УГОЛОВНОГО СУДОПРОИЗВОДСТВА**

Исследованы особенности правовой регламентации правозащитной деятельности прокуратуры Украины вне пределов уголовного судопроизводства, выяснена ее специфика, проведен системный анализ ее нормативно-правовой базы путем предоставления собственных предложений классификации ее источников по уровням, которые были детализированы по группам, в свою очередь, дополнительно дифференцированным в зависимости от типа нормативных актов. Проанализированы нормативные акты, которые являются отдельными элементами правовой регламентации правозащитной деятельности прокуратуры Украины вне пределов уголовного судопроизводства и выступают ее источниковой базой.

Ключевые слова: прокуратура; правозащитная деятельность вне пределов уголовного судопроизводства; международные документы; отечественные нормативно-правовые акты; судебная практика; локальные правовые акты прокуратуры Украины.

Roman SHESTOPALOV

**LAW REGULATION
OF UKRAINIAN PUBLIC PROSECUTION
SERVICE ENFORCEMENT ACTIVITIES OUTSIDE
THE CRIMINAL JUSTICE**

The article is devoted to peculiarities of law regulation of Ukrainian public prosecution service enforcement activities outside the criminal justice, clarifying its specifics, the fulfilment of its laws and regulations analysis system by giving own suggestions of its source classification by levels that have been detailed by groups, which in turn were further differentiated depending on the regulatory act type. Regulatory acts that are separate elements of the law regulation of Ukrainian public prosecution service enforcement activities outside the criminal justice have been analyzed and are its original base.

Keywords: public prosecution service; law enforcement activities outside the criminal justice; international documents; national regulatory acts; judicial practice; Ukrainian prosecution local regulations.

